

Arrest

nr. 52 787 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DE LOMBAERT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2009 januari en heeft zich op 28 oktober 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 11 juni 2010.

1.3. Op 13 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 augustus 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Kabul afkomstig te zijn. U bent hazara en een shia-moslim. U woonde van 1988 tot 1994 in Kabul. Uw vader was al in 1992 naar Pakistan gevlucht omwille van zijn vroegere werkzaamheden voor de inlichtingendienst Khad. Uw broer Hassan had zich ondertussen aangesloten bij de partij Wahdat en is tijdens gevechten in Kandahar in 1994 gestorven. Na de dood van uw broer heeft de rest van uw familie uw vader vervoegd in Pakistan. Jullie woonden acht jaar in Quetta. Uw vader werd in maart 2002 vermoord, vermoedelijk omwille van zijn vroegere activiteiten voor Khad. Na zijn dood verhuisden jullie naar Islamabad. Wanneer u in 2008 was afgestudeerd in Pakistan besloot uw moeder om terug te keren naar Afghanistan zodat u verder zou kunnen studeren. In juni 2008 kwamen jullie in Afghanistan aan en woonden jullie opnieuw in jullie vorig huis in de wijk Afshar Silo in Kabul. Na drie maanden vond u werk via enkele vriendinnen die ook in Pakistan hadden gewoond. U gaf les aan vrouwen in het volwassenenonderwijs. Daarnaast organiseerden jullie ook wekelijkse bijeenkomsten in het huis van uw vriendin L.(...). Deze bijeenkomsten waren bedoeld om de vrouwen meer bewust te maken van hun rechten. Op 15 april 2009 nam u deel aan een betoging tegen een nieuwe wet die de rol van de shia-vrouw omschreef. Er waren enkele schermutselingen tijdens deze betoging maar de betoging ging nadien vredevol uiteen. 's Avonds was er een toespraak van Ayatollah Mohseni die de betoging veroordeelde en die verklaarde dat een volgende betoging niet zou worden toegelaten en dat de wet niet zou veranderd worden. De volgende dag kwamen jullie samen in de Marefat school. Aanhangers van Ayatollah Mohseni vielen de school en de studenten aan. Na een eindje slaagde u erin om weg te vluchten en naar A.(...), de neef van uw vader, in Dashti Barchi te gaan. Uw vriendin L.(...) bleek vanaf die dag vermist te zijn. Drie maanden later werd ze dood teruggevonden in de straten van Dashti Barchi. Uw broer werd thuis ook aangevallen en jullie huis werd in de gaten gehouden. U bleef in het totaal zeven maanden ondergedoken leven bij A.(...). Na de dood van uw vriendin besloot uw moeder dat u Afghanistan moest ontvluchten uit schrik dat u hetzelfde zou overkomen. U verliet Afghanistan eind oktober 2009 en na twee vluchten en een autorit bereikte u België waar u op 28 oktober 2009 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara voor. Na het gehoor bezorgde u nog een kopie van uw contract met International Migration Organisation (IOM), een brief van IOM, een badge op uw naam, een badge van een gevolgde opleiding en een lerarenkaart van de Mariam High School.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw terugkeer naar Afghanistan in de zomer van 2008. Uw kennis over de huidige dagdagelijkse situatie in Afghanistan en Kabul is namelijk ontoereikend. Wanneer u werd gevraagd of de huidige munteenheid van Afghanistan muntstukken of briefjes bevat antwoordde u dat er enkel briefjes in omloop zijn en dat er geen muntstukken worden gebruikt (CGVS, p. 14). Dit is opmerkelijk aangezien in 2005 muntstukken van 1, 2 en 5 afghani in omloop werden gebracht en deze nog altijd worden gebruikt, zoals blijkt uit informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Ook is het vreemd dat u als lerares niet bleek te weten wanneer de Afghaanse nationale feestdag wordt gevierd (CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk omdat u beweerde in Pakistan naar Afghaanse scholen te gaan en er wel mag verwacht worden dat daar over dergelijke dingen onderwezen wordt. Verder is uw geografische kennis en kennis van Kabul erg beperkt. Aangezien u verklaarde les te hebben gegeven en vrouwenavonden te hebben bijgewoond, kan men wel stellen dat u deelnam aan het openbare leven. Wanneer u werd gevraagd welke de omliggende provincies zijn rond Kabul antwoordde u Ghazni, Panshir, Ghor en Jalalabad (CGVS, p. 14). Geen enkele van deze provincies grenst echter aan Kabul, terwijl Jalalabad geen provincie is maar een stad in de provincie Nangarhar (die dan wel weer aan Kabul grenst). Dit blijkt uit informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Wanneer u werd gevraagd of er dicht in uw woonbuurt grote hotels liggen, stelde u dat het Serena Hotel dicht bij u is. Wanneer u werd gevraagd of u het Intercontinental Hotel kent, verklaarde u dat dit hetzelfde hotel is als het Serena Hotel (CGVS, p. 6). Dit is opmerkelijk aangezien het eerst en vooral twee verschillende hotels zijn en het Serena Hotel in de wijk Dih Afgan ligt, op ruime afstand van uw wijk terwijl het Intercontinental Hotel zich dan wel heel dicht bij uw wijk bevindt, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Toch gaat u de mist in door te stellen dat dit een en hetzelfde hotel is.

Ook uw kennis van de wijken die zich rond uw wijk bevinden is beperkt. U verklaarde dat Dashti Barchi, de polytechnische school en Bagh Bala dicht bij zijn (CGVS, p. 5). Hoewel dit correct is wat

betreft Bagh Bala en de polytechnische school blijkt dat Dashti Barchi volgens uw eigen verklaringen op 20 minuten rijden van uw wijk ligt, wat niet zozeer op een korte afstand kan worden genoemd (CGVS p. 9). Uit bijgevoegde informatie blijkt ook dat Dashti Barchi niet dicht bij uw wijk ligt. Daarenboven liggen volgens de aan het dossier toegevoegde informatie tussen uw wijk en Dashti Barchi nog een aantal grote bekende wijken in Kabul zoals onder meer Khusal Khan Mena, Koti Sangi, Nyaz Beg. Het is vreemd dat u deze wijken niet opnoemt terwijl u volgens uw verklaringen vaak naar Dashti Barchi ging aangezien u daar les gaf, en er wekelijks vrouwenavonden bijwoonde bij uw vriendin Latifa die daar woonde (CGVS p. 9,11). Later verklaarde u dat Latifa niet in Dashti Barchi woonde maar er dicht bij (CGVS p. 18). Hoe dan ook kan worden verwacht dat u wel langs deze wijken zal gepasseerd zijn op weg naar Dashti Barchi. Verder verklaarde u dat de televisieberg achter uw wijk lag en dat het ministerie van onderwijs ook in Afshar-e Silo ligt (CGVS, p. 5-6). Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de televisieberg (TV Hill) dicht bij Dih Afghanan ligt en alweer op ruime afstand van uw wijk. Hetzelfde geldt voor het Ministerie van Onderwijs dat zich niet in Afshar-e-Silo bevindt maar in een andere wijk, namelijk Dih Afgan. Wanneer u werd gevraagd of u de wijk Baharistan kende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 6). Dit is opmerkelijk aangezien deze wijk dicht in de buurt van uw wijk ligt en bovendien veel dichterbij ligt dan het wel door u genoemde Dashti Barchi. U beweerde wel de naburige wijk Karte Parwan te kennen maar situeerde die geheel foutief in de richting van Kart-e-Seh, een wijk die veel zuidelijker ligt en helemaal niet in de buurt van Karte Parwan, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (CGVS p. 6).

Ook uw kennis over politieke figuren blijkt niet overtuigend. U verklaarde dat Mohaqeq vice-president is en Khalili de woordvoerder van de religieuze sjiieten (CGVS, p. 14-15). Dit is echter niet juist aangezien Khalili de (tweede) vice-president is en Mohaqeq een parlamentslid. U bleek ook niet te weten wie gouverneur en burgemeester was van Kabul toen u het land verliet (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u in Pakistan heeft meegewerkt met de registratiecampagne van IOM om Afghanen in Pakistan te kunnen laten stemmen. Doch bleek u moeite te hebben om die eerste presidentsverkiezingen juist in de tijd te situeren en kon u slechts twee van de kandidaten opnoemen, Karzai en Mohaqeq (CGVS p. 7). Opmerkelijk, aangezien u verklaarde dat jullie de mensen moesten registreren en op verkiezingsdag het kiesformulier met de namen van de kandidaten moesten geven aan de mensen die geregistreerd waren (CGVS, p. 7). Dan kan er toch verwacht worden dat u meer dan twee presidentskandidaten kan opnoemen, zeker van iemand zoals u met een naar Afghaanse normen hoge opleidingsgraad. Daarenboven is het opmerkelijk dat u recente gebeurtenissen in Kabul niet kent of niet juist in de tijd kan situeren. U vermeldde een aanslag op Karzai maar kon die niet in de tijd situeren en wist ook niet hoe die gebeurde (CGVS p. 15). Over de aanslag op de Indiase ambassade op 7 juli 2008 waarbij ongeveer 60 doden vielen dacht u nog niet in het land te zijn toen dit gebeurde, terwijl jullie al in juni 2008 zouden teruggekeerd zijn (CGVS, p. 15). Daarnaast bleek u ook geen weet te hebben van de aardbevingen die Kabul rond de jaarwisseling van 2008-2009 troffen, dit terwijl u toen al enkele maanden weer in Kabul zou wonen (CGVS, p. 16).

Uit dit alles dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw terugkeer naar Afghanistan in de zomer van 2008. Bijgevolg kan ook aan uw asielrelaas, dat zich recent in uw beweerde regio van herkomst afspeelt, geen geloof worden gehecht. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Immers, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen inzake uw verblijf de laatste jaren en afkomst uit Afghanistan stelt u het CGVS in de onmogelijkheid zich een correct en duidelijk beeld te vormen van uw profiel, uw verblijfplaats(en) van de voorbije jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaats(en) verlaten heeft. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en uw eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel of hij sinds lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden, opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is en of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over

zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de werkelijke nood tot bescherming van deze persoon.

Ter staving van uw verklaringen legde u een taskara voor die u in 1387 (2008) zou verkregen hebben. Gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan, kan aan dat document geen enkele waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het CGVS aanwezige informatie aan dat (identiteits)documenten makkelijk op niet-reguliere wijze verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of zelfs in Peshawar. Hiervan werd een kopie aan het administratieve dossier gevoegd. Het volstaat dan ook niet om uw aanwezigheid de laatste jaren in Kabul aan te tonen. De documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij IOM in Pakistan vormen geen enkel bewijs van uw verklaring dat u in 2008 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd en dragen dus niets bij tot uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de studiekaart van de "Marian é Maywand High school" aangezien dit betrekking heeft tot uw verblijf in Pakistan en opnieuw geen bewijs vormt van uw terugkeer naar Afghanistan. Bij de lerarenkaart van de "Maryam high school" kunnen de volgende opmerkingen worden gemaakt. Vooreerst geeft de "expiry date" het jaar 2005 aan. U beweerde zelf dat u pas in de zomer van 2008 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd en dat u les gaf in de school Kors-e Sawadamozi Moqadas en niet de "Maryam high school" zoals op de lerarenkaart staat vermeld. Bovendien gaat het hier, behalve uw taskara, om fotokopies die op zich geen enkele objectieve bewijswaarde hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A, tweede lid van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, tweede lid van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, onderneemt verzoekster een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, met name wat betreft het gebrek aan geografische en topografische kennis, het gebrek aan sociaal, economische en politieke kennis en het niet aanvaarden van de identiteitsgegevens en andere documenten door verzoekster overgemaakt.

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe documenten toegevoegd: een rapport van Amnesty International 'The State of the World's Human Rights' van 2010, een artikel van De Standaard 'Naar school gaan is gevaarlijk' van 3 september 2010, een artikel van The New York Times 'Gas Sickened Girls in Afghan Schools' van 31 augustus 2010 en een artikel van de Guardian 'Taliban poison attack or mass hysteria? Chaos hits another Kabul girls' school' van 25 augustus 2010. De eveneens bij het verzoekschrift toegevoegde arbeidsovereenkomst tussen verzoekster en IOM betreffende de Afghaanse presidentsverkiezingen, het document van IOM, de kopie van de badge om de gebouwen van het IOM te betreden, de kopie van 'Coaching Classes Project' en de 'Teacher Card', werden reeds op 20 juli 2010 aan het administratief dossier toegevoegd. Van de twee laatste stukken wordt een origineel ter terechtzitting getoond.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar terugkeer naar Afghanistan in de zomer van 2008. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat haar kennis over de huidige dagdagelijkse situatie in Afghanistan en Kabul ontoereikend is, haar geografische kennis en kennis van Kabul erg beperkt is en haar kennis over politieke figuren niet overtuigend is, zodat bijgevolg ook aan haar asielrelaas dat zich recent in haar beweerde regio van herkomst, Kabul, afspeelt geen geloof kan worden gehecht, het voor de asielinstanties onmogelijk is om een correct beeld te krijgen op de werkelijke nood tot bescherming, aan de taskara geen enkele waarde wordt gehecht, de documenten met betrekking tot haar tewerkstelling in Pakistan geen enkel bewijs vormen van haar verklaring dat zij in 2008 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, en de lerarenkaart een fotokopie betreft die op zich geen enkele objectieve bewijswaarde heeft.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de

persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou blijken, de kennis van betrokkene over de streek toetst. In casu is het niet onredelijk dat de commissaris-generaal aan verzoekster ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over Afghanistan en Kabul mocht de commissaris-generaal aldus afleiden dat verzoekster niet het bewijs leverde van haar beweerde recente herkomst uit Afshar, Kabul. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114 826).

2.4.1. Vooreerst wijt verzoekster haar gebrekkige kennis aan het feit dat zij in Pakistan is opgegroeid en slechts 16 maanden in Afghanistan verbleef, waarvan 7 maanden ondergedoken. Zij vervolgt dat alles wat zij weet over Afghanistan in Pakistan is aangeleerd, het voor een vrouw in Afghanistan zeer moeilijk is om zich te verplaatsen en zij door haar werk de stad niet kon ontdekken. Verzoekster stelt dat de vragen gesteld door het Commissariaat-generaal van dien aard waren dat waarschijnlijk de meeste inwoners van Kabul het antwoord schuldig zouden blijven en er in de bestreden beslissing een aantal argumenten worden aangehaald die niet overeenstemmen met hetgeen dat door verzoekster werd verteld. Verzoekster kan met haar betoog niet overtuigen. De Raad leest immers in verzoeksters verklaringen dat zij bijna dagelijks twintig à vijftig minuten onderweg zou zijn geweest samen met een collega met de auto voor haar job als lerares in het volwassenenonderwijs en dat zij ook samen met haar Afghaanse vriendinnen uit Pakistan een organisatie zou hebben opgericht om op te komen voor vrouwenrechten waarbij zij ook gedurende drie à vier maanden wekelijks twintig minuten met de auto naar het huis waar de bijeenkomst werd gehouden reed (CGVS, gehoor p. 8-11). Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat zij als geschoolde vrouw bezwaarlijk kan voorhouden dat het niet eenvoudig was om zich te verplaatsen in Kabul zodat van verzoekster wel degelijk kan verwacht worden dat zij op de gestelde geografische vragen over Kabul correct kan antwoorden, wat in casu niet het geval is. Zo stelt de Raad vast dat naast het feit dat verzoekster de omliggende provincies van Kabul niet kent, zij de grote hotels in haar woonbuurt niet kan opnoemen, haar kennis van de omliggende en bekende wijken beperkt en met momenten foutief is en zij televisieberg verkeerdelijk dichtbij haar wijk situeert.

Waar verzoekster kritiek uitbrengt op de argumenten van de commissaris-generaal die niet zouden overeenstemmen met haar verklaringen en zij ontkent dat zij verklaard zou hebben dat L. niet in Dashti Barchi woont maar dichtbij en dat dit op een misvatting gebaseerd is, leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoekster verklaarde: "Waar kwamen jullie samen? Bij 1 van onze collega's. En wie was dat? L.(...) (...) Waar woonde ze? Dasti Barchi (...) De school en de plaats waar jullie bijeenkwamen was dat in dezelfde straat? nee. De school was in Dashti Barchi, de bijeenkomsten waren bij L(...). Zij woont niet in Dashti Barchi. Waar woont zij dan? Dicht bij Dashti Barchi. Welke buurt was dat dan? Maidan Sheheed Mazari plein, naast Dashti barchi."(eigen onderlijning) (CGVS, gehoor p. 8, 18). Daargelaten dat verzoekster de woonplaats van L. eerst situeert in Dasti Barchi, stelt de Raad vast dat haar verklaring, met name dat Dashti Barchi net zoals de polytechnische school en Bagh Bala dichtbij zijn (CGVS, gehoor p. 5), niet in overeenstemming is met de kaart die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, kaart 3) waaruit blijkt dat enkel de polytechnische school en Bagh Bala dichtbij zijn maar de wijk Dashti Barchi ver van verzoeksters wijk gelegen is. De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat het vreemd is dat verzoekster de verschillende wijken gelegen tussen haar eigen wijk Afshar en de wijk Dashti Barchi onvermeld liet wanneer haar gevraagd werd naar omliggende wijken. Dat verzoekster via Kot Sangi over een plaats die Shawki Kot Sangi wordt genoemd naar Dashti Barchi ging blijkt mogelijk volgens bovenvermelde kaart doch doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Dashti Barchi in tegenstelling tot wat verzoekster verklaarde niet dichtbij haar wijk is en dat zij andere meer dichtbij zijnde wijken onvermeld liet. Zo is de dichtbij gelegen wijk Baharistan onbekend voor

verzoekster. Verzoekster ontkent dat deze wijk in de buurt van haar woonwijk zou liggen, hetgeen echter niet strookt met boven vermelde kaart, en ook haar verweer dat zij dit niet vermeld heeft omdat Baharistan niet in de buurt van haar wijk ligt en tussen beide wijken de wijk Karte Parwan ligt, kan niet overtuigen. Ofschoon Karte Parwan inderdaad tussen verzoeksters wijk en Baharistan ligt, situeerde verzoekster Karte Parwan verkeerdelijk in de richting van Kart-e Seh, zoals reeds correct aangegeven in de bestreden beslissing. De Raad leest verder nog in het gehoorverslag dat verzoekster wel degelijk foutief verklaarde dat het Serena en Intercontinental Hotel hetzelfde hotel zijn zodat zij dit in geen geval kan ontkennen of verzachten door te stellen dat zij vermeld heeft dat deze hotels “misschien” dezelfde zouden kunnen zijn (*“Is er een groot hotel dicht bij u in de buurt? Serena hotel. Kent u hotel intercontinental? Ja. Waar is dat? Het is hetzelfde hotel.”* (CGVS, gehoor p. 6)). Dat zij juist was in haar stelling dat het Intercontinental Hotel dicht in de buurt van haar woonwijk Afshar ligt, doet geen afbreuk aan deze foutieve verklaring. Waar verzoekster nog stelt dat ze niet in staat is het correct aantal districten op te sommen gezien het grote aantal districten aanwezig in Kabul, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster er niet in slaagde de verschillende districten van Kabul op te sommen doch wel dat zij er niet in slaagde de provincies rond Kabul op te sommen, een motief dat niet wordt weerlegd.

2.4.2. Verzoekster, die in Pakistan steeds naar Afghaanse scholen ging waar zij “alle vakken die op een normale school werden gegeven” volgde, van augustus 2008 tot april 2009 als lerares in het volwassenenonderwijs zou hebben gewerkt en in die periode gedurende drie à vier maanden op bijeenkomsten bij L. aanwezig zou zijn geweest en er les zou hebben gegeven over vrouwenrechten, en van wie derhalve kan worden aangenomen dat zij een behoorlijke scholing heeft genoten, kan verder ook niet overtuigen gelet op haar “sociaal, economische en politieke kennis” omtrent Kabul en Afghanistan.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster niet bij machte bleek om de huidige munteenheden van Afghanistan correct weer te geven, de nationale feestdag niet kende, ook haar kennis van de politieke figuren niet overtuigend is en zij recente gebeurtenissen in Kabul zoals aanslagen en aardbevingen niet kent of niet juist kan situeren in de tijd. Verzoeksters verweer dat zij in Kabul nooit munten heeft gezien, laat staan gebruikt, en dat deze stukken misschien nog niet overal in omloop zijn, is niet ernstig aangezien uit het document ‘Afghan afghani’ (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat de Afghaanse muntstukken van 1, 2 en 5 afghani reeds in 2005 werden geïntroduceerd en het allerminst geloofwaardig is dat deze muntstukken vier jaar na uitgifte nog niet in omloop zouden zijn in Kabul, een, zoals door verzoekster zelf omschreven, omvangrijke stad (verzoekschrift p. 5).

Haar betoog, dat zij ook niet kon antwoorden op de vraag naar de Afghaanse nationale feestdag, omdat er in de plaats van één nationale feestdag een aantal belangrijke dagen zijn, al deze dagen officieel gevierd worden en zij nog nooit gehoord heeft van een nationale feestdag, kan niet overtuigen gelet op het door haar genoten onderwijs in Afghaanse scholen en haar functie als leerkracht. Waar zij verduidelijkt dat zij niet werd opgeleid tot onderwijzeres maar zij zich vrijwillig bereid verklaard heeft om les te geven omwille van het gebrek aan onderwijzend personeel en zij werd toegelaten als leerkracht omdat zij tot de beste van de klas behoorde, bevestigt verzoekster dat zij meer dan een doorsnee scholingsgraad bezit zodat van haar wel degelijk verwacht mag worden dat zij op de gestelde vragen over Afghanistan correct kan antwoorden, indien zij zou teruggekeerd zijn naar Kabul, ongeacht het feit of zij al dan niet een specifieke lerarenopleiding genoten heeft.

Verzoeksters verweer dat zij antwoordde dat Mohaqeq woordvoerder van de religieuze sjiiten was en dat dit door de commissaris-generaal niet aanvaard wordt met als argument dat Mohaqeq parlamentslid is, strookt verder niet met de elementen van het gehoorverslag waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster verklaarde dat Mohaqeq vice-president is en Khalili woordvoerder van de religieuze sjiiten is (CGVS, gehoor p. 14-15).

Dat zij ook pas zestien jaar was ten tijde van de presidentsverkiezingen en dat zij niet gerechtigd was om zelf te stemmen, is evenmin voldoende om het argument, met name dat van verzoekster die de mensen moest registreren en op de verkiezingsdag het kiesformulier met de namen van de kandidaten aan de geregistreerde mensen moest geven, mag verwacht worden dat zij presidentsverkiezingen precies in de tijd kan situeren en zij meer dan twee presidentskandidaten kan opnoemen, te weerleggen. Dit geldt des te meer gezien haar opleidingsgraad en haar inzet voor de vrouwenrechten, en de data waarin ze werd tewerkgesteld voor de presidentsverkiezingen zoals uit de arbeidsovereenkomst tussen verzoekster en het IOM blijkt. Dat zij niet gerechtigd zou zijn geweest om

te stemmen strookt overigens niet met haar eerdere verklaring bij deze verkiezingen op Karzai te hebben gestemd (CGVS, gehoor p. 7).

Verzoekster voert ten slotte aan dat in de media dagelijks bericht wordt over bloedige aanslagen in Kabul en Afghanistan, burgers dagelijks geconfronteerd worden met aanslagen tegen de Afghaanse politie of leger, tegen de internationale troepenmacht en zelfs tegen burgers en dat het in dergelijke context moeilijk is om elke aanslag te kunnen specificeren in de tijd, doch uit het gehoorverslag kan de Raad niet opmaken dat verzoekster ten tijde van deze bloedige aanslagen waarover dagelijks bericht wordt in Afghanistan aanwezig was. Gevraagd naar aanslagen, bevestigt verzoekster slechts dat er een aanslag op Karzai en de Indische ambassade plaatsvond en verklaart zij dat er een aanslag op de Amerikanen was maar dat dit niet in Kabul maar in Balkh was (CGVS, gehoor p. 15). Verzoekster geeft middels haar verklaringen geen blijk van recente aanwezigheid in Kabul. Het is meer dan begrijpelijk dat verzoekster geen precieze data kan geven van alle aanslagen of incidenten in Kabul doch er kan van haar wel verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen, zoals de aanslag op Karzai, kan toelichten en kennis heeft van de bloedige aanslag op de Indische ambassade. Ook de vaststelling dat zij tijdens het gehoor, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (adm. dossier: stuk 15, bron 5), verkeerdelijk verklaarde dat er tijdens haar verblijf geen aardbeving plaatsvond in Kabul (CGVS, gehoor p. 16), doet afbreuk aan haar voorgehouden verblijf in Kabul. De verbetering in haar verzoekschrift dat er een aantal aardbevingen tijdens haar verblijf in Afghanistan voorkwamen en dat aardbevingen die ver van Kabul plaatsvonden vaak ook gevoeld worden in Kabul waardoor het heel moeilijk wordt om dergelijke feiten te situeren in de tijd, doet geen afbreuk aan haar eerste foutieve verklaring. Verzoekster bleek ten slotte ook niet te weten wie de gouverneur en burgemeester was van Kabul toen ze het land verliet, motivering die nergens wordt betwist en derhalve overeind blijft. Gelet op al deze vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt teruggekeerd te zijn naar Kabul in 2008.

2.5. Waar verzoekster opmerkt dat de commissaris-generaal er zich met betrekking tot zijn motivering omtrent haar taskara te gemakkelijk van afgemaakt heeft door te verwijzen naar het illegale circuit van documenten, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de eerste plaats geoordeeld heeft dat er aan verzoeksters taskara geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien haar bedrieglijke verklaringen met betrekking tot haar verblijf in Afghanistan. Documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten kunnen immers slechts in aanmerking worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat gezien bovenstaande vaststellingen allerminst het geval is. Dat zij volhoudt dat het document wel geldig is en het haar via de officiële weg werd afgeleverd toen ze woonachtig was in Afghanistan, doet geen afbreuk aan het feit dat zij er middels haar verklaringen niet in slaagt haar recent verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken, noch aan het feit dat (identiteits)documenten makkelijk op niet-reguliere wijze verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of zelfs in Peshawar.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd haar door de commissaris-generaal ook niet verweten documenten te hebben overhandigd die geen betrekking hebben op haar verblijf in Afghanistan, doch concludeert de commissaris-generaal slechts dat de documenten omtrent haar tewerkstelling bij het IOM in Pakistan en haar studentenkaart van de "Marian é Maywand School" van Islamabad, geen enkel bewijs vormen van haar verklaring in 2008 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd en zij derhalve niets bijdragen tot haar asielrelaas. Waar verzoekster betoogt dat de gegevens op de "lerarenkaart kloppen", dat zij tijdens "het verblijf in Pakistan (...) naar de Mariyam School (ging), waar ze, gezien het groot tekort aan vrouwelijke onderwijzeressen, ook les gaf aan de lagere klassen", zij les heeft gegeven aan de Kors-e Sawadomozie Maqadas school en het feit dat de naam "Mariyam High School" (eigen onderlijning) vermeld wordt op de lerarenkaart eenvoudig te verklaren is aangezien beide scholen enige tijd voordien tot één school zijn versmolten, stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog incoherent is vermits zij met deze lerarenkaart probeerde aan te tonen dat zij les gaf aan de Kors-e Sawadomozie Maqadas school in Kabul (gehoor CGVS, p. 11) en niet in Pakistan. Vermits deze kaart slechts geldig is tot 2005 (expiry date: 2005) en verzoekster volgens haar verklaringen pas in 2008 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd kan aan dit document geen enkel bewijswaarde worden toegekend van verzoeksters verblijf in Kabul en haar bewering dat zij daar les gaf aan welk instituut dan ook. De "originelen" die verzoekster ter terechtzitting heeft getoond wijzigen niets aan het voorgaande, documenten dienen een coherent en geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

2.6. Vermits verzoekster er niet in geslaagd is haar recente afkomst uit Afshar, Kabul, Afghanistan aannemelijk te maken, kan de Raad ook geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld en kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel

48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er immers geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.7. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst die wordt beschreven in de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen en waaruit blijkt dat de schoolgaande vrouw wordt gevisieerd, volstaan, maar moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396).

Gelet op verzoeksters beperkte kennis van haar beweerde regio van afkomst en mede gelet op het feit dat zij geen documenten heeft aangebracht die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden inzake het onderzoek naar haar recent verblijf, heeft verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk gemaakt. De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoekster niet recent uit Afghanistan afkomstig is, op zich geen reden is om haar het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat zij als asielzoekster geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan bescherming. Het is immers algemeen geweten dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tadzjikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Dit geldt des te meer nu verzoekster volgens haar verklaringen in 1994 van Kabul naar Pakistan verhuisde.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoekster geen duidelijkheid schept over haar recent verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt zij de commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid haar beschermingsnood correct te beoordelen.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS